

[Krag.]

de sidste Aar som Indkomsterne. Finansministeren bebrejdede mig blot, at jeg sammenblandede ordinære og ekstraordinære Skatter. Men jeg spørger den højtærede Finansminister: Er det da ikke samme Slags Kroner, der skal udredes til Betaling af disse Skatter, er det ikke det samme Besvær, Skatteyderne maa have for at skaffe disse Kroner, enten de skal anvendes til den ene eller anden Form for Skattebetaling?

Endelig vil jeg sige, at disse ekstraordinære Skatter, som vi har faaet gennem denne Regeringsperiode, har jo en forbiholdt Tendens til at blive til ordinære Skatter. Det er yderligere godtgjort ved det Skattelovforslag, som vi nu for et Øjeblik siden har faaet fremsat her, og som i Virkeligheden endeligt fastslaaer Merindkomstskatten og Tillægsskatten som under andre Former blivende Skatteordninger her i Landet. Derfor siger jeg, at skal vi komme helskindede gennem disse Tider, og det har Handelsministeren jo lovet Arbejderne, saa maa der andre Midler til end Sammenhold om Socialdemokratiet, saa maa vi erindre, at vi alle er i Baad sammen, at vi maa bære Byrderne hver efter sin Evne. Det er Vilkaarene ogsaa for, at vi kan holde Kravene til de offentlige Kasser nede paa et nogenlunde taaleligt Niveau i disse vanskelige Tider. Hvis ikke det bliver saaledes, at alle, der rejser Krav, forstaar, at dermed følger ogsaa Byrder, saa glider vi i et hurtigere Tempo end nødvendigt mod den økonomiske Afgrund; en forholdsvis Fordeling af Byrderne er ogsaa det Princip, hvorpaa al vor Skattelovgivning har hvilet, indtil det nuværende Styre kom til Højbords, og det vil vise sig nødvendigt ikke mindst i disse Tider at respektere dette Princip.

Nu siger den højtærede Statsminister, at denne Anskuelse er Udtryk for et Sindelag hos mig, som han altsaa fordømmer. Jeg vil gerne sige, at det har ikke noget med Sindelag at gøre, men er Udtryk for en rent forstandsmæssig Betragtning af Problemerne i vor Tid og Udtryk for en elementære økonomisk Indstilling, som det vilde være i allerhøjeste Grad ønskeligt, om den højtærede Statsminister vilde tilegne sig, men i saa Henseende kan man vel ikke gøre sig synderligt Haab. I øvrigt tror jeg, min politiske og sociale Indsats til Støtte for gamle, syge og arbejdsløse o. s. v. fuldt ud kan staa Maal med den højtærede Statsministers, ganske vist ikke i Ord og Bravader, men mere i Handling. At den højtærede Statsminister i dette Forhold henviser til, at Ølskat og Cigarettskat ganske særlig

falder paa den ubemidlede Del af Befolkningen, skylder man kun et Smil, det er jo faktisk kun Luksusvarer, som enhver kan undlade at benytte, hvis han ikke vil betale Skatten. Men hele den Tale, Statsministeren holdt her, viser, at han trods al Snak om Borgersind og Samfundsfølelse, trods al Indbydelse til Samarbejde, saa er den højtærede Statsminister, Tidens Alvor end ikke taget i Betragtning, kun den gamle, som intet har lært og intet har glemt. Han er Klassens Mand, men ikke Helhedens Mand, men Følgerne kommer hele Samfundet til at bære.

Saa vil jeg gerne til den højtærede Indenrigsminister sige, at jeg i enhver Henseende fastholder min Kritik af hans Udligningspuljer, thi det Princip er nu engang pinende forkert. Overførelsen af Midler fra den ene Kommune til den anden via Udligningspuljen har og vil altid fremkalde Tendenser baade i de Kommuner, der faar, og i de Kommuner, der skal yde, til at forhøje Udgifterne. De, der faar, har vel ikke i Almindelighed udvist en særlig betydende Økonomi i deres Forvaltning, og nu faar de altsaa flere Penge til Raadighed, og saa kan man lade det rulle videre efter det gamle Princip, og de, der skal betale, ræsonnerer ganske simpelt saaledes, hvad der er meget forstaaeligt: Ja, naar der er Udsigt til, at vi skal af med Pengene til den og den Kommune, som administrerer mindre økonomisk, saa maa vi hellere anvende disse Penge til Fordel for os selv. Resultatet deraf er jo dette, at de personlige Kommuneskatter stadig trods Udligningen andrager det kolossale Beløb af 224 Mill. Kr., og at Udligningspuljen har foranlediget en Skattestigning direkte og indirekte paa henholdsvis 55 og 19 Mill. Kr., det sidste Beløb for Ejendomme, en Stigning, som ikke vilde være indtraadt i tilnærmelsesvis det Omfang uden denne Lovgivning. Derfor siger jeg endnu en Gang: bort med denne Pulje og saa til Erstatning Overførelse til Staten af alle de kommunale Udgifter, som Staten dikterer, uden at Kommunerne har Indflydelse paa dem! Den højtærede Indenrigsminister lader, som om vi kræver hele Udligningslovgivningen bort, uden at der sættes noget andet i Stedet. Han ved jo, at det ikke har noget som helst med Sandheden at gøre.

Naar saa den højtærede Minister giver mig det velmenende Raad at holde de vestjyske Vælgere uvidende om denne min Opfattelse, saa vil jeg sige til den højtærede Minister, at de Vælgere, der her tænkes paa, er for længst fuldt vidende om denne Venstres og min Indstilling og har givet